

ماموت کشف شده در سیبری احتمالا توسط انسان شکار شده است

بخش زیادی از گوشت صورتی رنگ و پوست و موی قهوه ای روشن این حیوان در سرمای شدید مناطق یخبندان سیبری سالم مانده است.

بخش زیادی از گوشت صورتی رنگ و پوست و موی قهوه ای روشن این حیوان در سرمای شدید مناطق یخبندان سیبری سالم مانده است.

محققان می گویند ماموتی که در سیبری روسیه کشف شده احتمالا توسط انسان شکار شده است.

جسد این ماموت تقریبا دست نخورده ترین موردی است که تاکنون کشف شده است. علاوه بر اسکلت، بخش زیادی از گوشت صورتی رنگ و پوست و موی قهوه ای روشن این حیوان در سرمای شدید مناطق یخبندان سیبری سالم مانده است.

به گزارش وب سایت [171#& دیسکاوری](#)؛ باقی مانده جسد این ماموت که [171#& یوکا](#) نامگذاری شده در حوالی سواحل اقیانوس آرام کشف شده است و به نظر می رسد که توسط انسان های ماقبل تاریخ که در این منطقه ساکن بوده اند، شکار شده است.

دانیل فیشر، مسئول موزه جانور شناسی دانشگاه میشیگان که تحقیقات روی جسد این ماموت را انجام داده است می گوید: [171#&](#) این تقریبا یک جسد کامل است که اندام و بافت های گوشتی و درونی حیوان تقریبا سالم مانده و نشان می دهد که مرگ آن با نوعی از دخالت انسان ارتباط داشته است.

یک شکارچی فرانسوی به نام [171#& برنارد بویگه](#)؛ که عضو یک نهاد علمی است که در مورد ماموت ها تحقیق می کند جسد این حیوان را کشف کرده و از انتقال آن به بازار معاملات خصوصی جلوگیری کرده است.

هر چند آزمایش های مربوط به تشخیص عمر این جسد هنوز ادامه دارد ولی پژوهشگران می گویند که عمر این ماموت حداقل به ده هزار سال قبل بازمی گردد. حدس زده می شود که عمر این حیوان به هنگام مرگ دو سال و نیم بوده است.

دانیل فیشر، مسئول موزه جانور شناسی میشیگان می گوید: [171#&](#) از روی زخم ها و خراش های عمیق در ناحیه دم این ماموت می توان حدس زد که حیوانات شکارچی بزرگی مثل یک گروه شیر در تعقیب وی بوده اند. این ماموت به هنگام دویدن به زمین افتاده و استخوان پایینی یکی از پاهای وی می شکند.

ظاهرا در این مرحله یک گروه انسانی وارد معرکه شده و پس از کشتن ماموت بخش هایی از بدن وی را برای خوراک با خود برده و باقیمانده آن را در نقطه ای مخفی می کنند. قسمت های باقی مانده جسد این ماموت برای همیشه پنهان می ماند.

شکارچی ها بخش هایی از گوشت ناحیه شکم، بالای ران و استخوان های ستون فقرات حیوان را با خود می برند اما قسمت های پایین پاها و بخش زیادی از کله و خرطوم این ماموت دست نخورده باقی می ماند.

برنارد بویگه، کاشف این ماموت می گوید که به نظر می رسد انسانها به بافت های چربی و استخوان های بزرگ ماموت علاقه ویژه ای داشته اند و شاید به خاطر برخی اعتقادات مرسوم در آن زمان آنها این قسمت از بدن ماموت را در کنار باقی مانده جسد قرار داده بودند.

وب سایت [171#& دیسکاوری](#)؛ می افزاید: یکی از پژوهشگران که چند سال پیش شناسه ژنتیک هموگلوبین ماموت ها را

جمع آوری و منتشر کرده، معتقد است که ادامه آزمایش ها روی جسد این ماموت به شناخت سایر مختصات ژنتیک این جانور کمک موثری خواهد کرد.

کوین کمبل می افزاید: بخش اعظم اطلاعاتی که ما در مورد ترکیب ژنتیک ماموت ها به دست آورده ایم مربوط به نمونه هایی است که فقط بخشی از استخوان این حیوانات کشف شده بود. ولی با کشف مواردی مثل [171#'یوکا](#); و یا بچه ماموتی که در سال ۲۰۰۷ کشف شد و [171#'لیوبا](#); نام گرفت می توان مشخصات ظاهری این جانور را با اطلاعات کامل تر ژنتیک مقایسه کرده و ارتباط آن را کشف کرد.

علاوه بر این، افزایش دانش ژنتیک مربوط به ماموت ها می تواند روند خلق ماموت های زنده از طریق شبیه سازی این حیوان را ساده تر کند.

بعید است شبیه سازی این جانور عظیم الجثه که نسل آن در دوران ماقبل تاریخ منقرض شده است کار ساده ای باشد و اگر زمانی به اجرا درآید ممکن است چندین سال و حتی چندین دهه طول بکشد.